

פחד דוד

עלון שבועי בעניי פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-856233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל
בנישואות מנש"ק מוריטו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 659

משכיל לדוד

פרשת שמיני

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

שתשוקתו תמיד על טובת ישראל שייטיב להם ה' יתברך בכל מיני שפע וברכה, מחמת זה הוא יורד קצת ממדרגתו ודביקותו. אך בכל זאת הוא פועל טוב במה שיוורד קצת מהדביקות שעל ידי שרואים בני אדם גודל תשוקתו ותאוותו לטובתם הוא מכניס בליבם יראת ה' ואהבתו, שכולם נתעורר לבבם לעבודתו יתברך שמו".

ובהמשך דבריו מוסיף בעל הנועם אלימלך ואומר: "ויברכם וירד מעשות החטאת והעולה והשלמים. פירוש, על ידי זה ירד ממדרגתו, שמדרגת הצדיק הוא תמיד לבדוק עצמו בכל עת ורגע אולי חטא חלילה באיזה נדנדו חטא והרהור והוא מהרהר תמיד בתשובה - זה רמז חטאות ועולות שבא על הרהור, והשלמים רמז לדביקות שבו שעושה שלום בפמליא של מעלה ועל ידי תשוקתו יורד ממדרגות האלו קצת. עד כאן לשונו.

ונראה לבאר את דבריו הקדושים שדרך הצדיק להיות תמיד קשור ודבוק בעולמות העליונים, אך מכיוון שיש בו גם תשוקה לכלל ישראל ולטובתם, הוא מתנתק מעט מן העולמות העליונים ויורד מטה אל עבר עם ישראל. ומשמע שהתשוקה לעם ישראל והמון העם המצויים מטה בעולמות תחתונים יותר, מורידים אותו מדבקותו בעולמות העליונים. ואומר בעל הנועם אלימלך שמציאות זו שבה תשוקת הצדיק לעם ישראל מורידה אותו מעט ממדרגתו - הינה לטובה, שכשאר עם ישראל יבחינו בגודל תשוקת הצדיק אליהם ואהבתו אותם, תתעורר בליבם יראת ה' ואהבתו ויחפצו לעבודו בלבב שלם.

אף אהרן הכהן היתה בליבו תשוקה גדולה כלפי עם ישראל וחפץ לברכם. ובכדי לברך אותם היה צריך לרדת קמעא ממדרגתו הגבוהה ומדבקותו בעולמות העליונים, על מנת שיוכל לברכם כפי מה שהם זקוקים ונדרשים.

ומבאר בעל הנועם אלימלך שדרכם של הצדיקים לבדוק ולחפש תמיד שמה יש בידם נדנדו קל של עבירה או הרהורים רעים. ואף אהרן עשה כן ובעונותו הגדולה לא הניח לעצמו לשבת במקומו, אלא חקר ודרש שמה יש עליו חרון אף מן השמים וצריך הוא לשוב בתשובה שלימה על איזה עניין על מנת שהקב"ה יוכל להוריד שכירתו על עם ישראל. והוא שאמר הכתוב "וירד מעשות החטאת והעולה", רמז לקרבנות חטאת ועולה הבאים בשל הרהורים רעים, ואילו קרבנות השלמים רומזים לדבקות בה' יתברך הגורמת לשלום בפמליא של מעלה, אך מכיוון שיש בו תשוקה לכלל ישראל הוא יורד מעט ממדרגתו זו.

ומסיבה זו עם ישראל נתמלאו בשמחה גדולה בראותם את השכינה יורדת עליהם, שנכנסה בהם ההכרה לגבי חשיבותו של היום השמיני שבו ירדה השכינה, שאין זה התקדשות חד פעמית, אלא שכינה זו תמשיך ללוותם לעד אף בגלותם לאחר חורבן המשכן ובית המקדש.

מסירות אהרן לכלל ישראל

"וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשת החטאת והעולה והשלמים". (ויקרא ט, כב)

ויש להבין מהו לשון 'וירד', וכי אהרן היה במקום גבוה שצריך לרדת ממנו בכדי לברך את העם? ומבארים המפרשים שמושה היה מקים את המשכן בבוקר ומפרק אותו בלילה במשך שבעה ימים, והקב"ה לא בא להשרות שכירתו ביניהם, ומשום כך נכנס בלבו של אהרן החשש שמא הקב"ה מעכב את השראת שכירתו מכיוון שיש לו הקפדה עליו על כך שהוא זה שגרם בעקיפין לחטא העגל.

למרות שאהרן נתכוון לטובה ורצה להסיח את דעתם של בני ישראל שיהיו עסוקים בחיפוש הזהב ועד שיאספו זהב כבר משה ירד, מכל מקום כיוון שהיו להוטים לדבר עבירה והספיקו להקים את העגל עוד לפני רדת משה, נסתובב הדבר שהחטא היה תלוי אף באהרן.

אהרן חשש אפוא שמא הקב"ה מקפיד עליו ולפיכך מעכב את ירידת השכינה, ובצר לו פנה אל משה ושח לפניו את דאגתו, והיו משה ואהרן נכנסים ומתפללים שהקב"ה ימהר להוריד שכירתו. וכשהגיע היום השמיני והקב"ה עדיין לא בא להשרות שכירתו, גברה דאגתו של אהרן והיה משה מנחמו שהעוון אינו תלוי בו. והראיה שהקב"ה בחר בו לשמש בכהונה גדולה.

וידע אהרן שעליו לעשות דבר מה אשר יגרום לירידת השכינה, על כן חיפש להתעלות במידת הענווה ולבטל את הגאווה מעליו באופן מוחלט. והוא שכתב הפסוק "וירד אהרן". משמע שהוריד עצמו, השפיל קומתו בפני העם ונשא ידיו וברכם.

ויש לבאר מדוע ביקש אהרן להתעלות דווקא במידת הענווה ולהסיר מעליו כל שמץ של גאווה.

ביאור הדברים שחשש אהרן שמא כהונתו הגדולה ובגדי השרד בהם הוא לבוש, בכוחם להכניס לתוכו גבהות לב לפיכך ביטל מעליו כל שמץ של גאווה על מנת שיהיה באמת נכון וראוי ששכינת ה' תרד על ידי הקרבת קרבנותיו.

והיה אהרן מחדש עצמו לכהן הדיוט ולא לכהן גדול, וירד אל העם וברכו בבחינת "ואל תהיה ברכת הדיוט קלה בעיניך". וכאשר הקב"ה הבחין בעבודתו הפנימית של אהרן הכהן ורצונו להתעלות במידת הענווה שהיא שורש כל המידות הטובות, מיהר לגלות כבודו לעיני כל העם. כנאמר "וירד מעשות החטאת והעולה והשלמים", ומיד לאחר מכן כתיב "וירא כבוד ה' אל כל העם".

בעל הנועם אלימלך זיע"א, מפרש את דברי הפסוק באופן הבא וזהו לשונו: "נראה לפרש דהנה הצדיק הולך תמיד בדבקות ודבוק בעולמות עליונים, רק מחמת

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת שמיני - כ"ו ניסן תשע"ג

ירושלים	תל אביב	באר שבע
18:26	18:41	18:43
19:39	19:41	19:40
20:19	20:14	20:14

הילולא דצדיקא

כט - רבי מרדכי שלום יוסף פרידמן מסדיגורא	כו - רבי אפרים נבון, מח"ס "מחנה אפרים"
ל - רבי חיים ויטאל, המהר"ח זיע"א	כז - רבי יהודה כהנא, מח"ס קונטרס הספקות
א - רבי מנחם מנדל מויטבסק	כח - רבי שבתי הורביץ בן השל"ה,
ב - רבי שמואל ב"ר צבי הירש שמלקא מניקלשבורג	מח"ס "ווי העמודים"

»» ניתן להוריד את עלוני פרשת השבוע באתר המוסדות - www.orotpinto.co.il ««

מעשה שהיה

החייל היהודי הכשר

"להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל". (ויקרא י"א מז)

כאשר פינו את בית הקברות היהודי בבירת ליטא, בקובנא, מחמת אילוצים מקומיים, נמצאו במקום שני קברים ובתוכם גופות שלמות ממש, בלא כל ריקבון. היו אלה גופותיהם של רבה של העיר קובנא זצ"ל, והשנייה - גופתו של חייל יהודי פשוט, שעל מצבתו נכתב פ.ג. החייל היהודי הכשר...

ההשתוממות בקרב אנשי החברא קדישא העלתה את סף ההתעניינות לגבהים; הכל התפלאו עד מאד כיצד זכה אותו חייל פשוט לכך שגופתו - היחידה מבין כלל התושבים - תישאר כעבור שנים רבות בשלמותה, ללא כל סימני רקבון. הלא דבר הוא!

סגל החברא קדישא החלו ביוזמתם לחקור את הנושא היטב, ולאחר מאמצים מרובים הצליחו לשים את ידם על 'פנקס הקהילה' של העיר קובנא, ובו היה מסופר בארוכה הסיפור שאירע עם חייל יהודי זה.

ב'פנקס הקהילה' תועד סיפור חייו של אותו חייל שנוולד בבית צנוע להורים יראי שמים גדולים שהקפידו עליו כבר מגיל צעיר, לבל יכנסו מאכלות אסורות לפיו. הם אף חסכו מפיהם לא אחת כדי להאכילו מאכלים כשרים, ובלבד שלא יצטרכו חלילה להכניס לפיו מאכלות שאינם בכשרות מיוחדת.

הקפדה זו חדרה עמוק ללבו, וכך במהלך כל השנים הקפיד החייל לבל יכנסו מאכלים לא כשרים לתוך מעיו.

כשגדל הנער הוא נאלץ, כגזירת התקופה, להתגייס לצבא ולשמש כחייל העובד עבודות מפרכות. המזון בקרבת שירותו הצבאי לא היה כשר, כמובן, והוא שהקפיד כל חייו לבל יכנסו אותם מאכלים לגופו - לא הסכים לחרוג ממנהגו זה.

בדרכים לא דרכים היה אותו חייל יהודי מבריה מזון כשר שהשיג בעמל, מוחץ לתחום הצבא. בכל פעם שעשה כן היה הדבר כרוך בסיכונים לא פשוטים שהיו עלולים לעלות לו בחייו.

באחד הימים, כשהוא מוסר נפשו על ענין זה, נתפס החייל היהודי בשערי המחנה. באמתחתו נמצא מזון כשר אותו הבריה מיהודי הסביבה שחמלו עליו וניסו בדרכים שונות להשיג בעבורו אוכל כשר לצורך קיומו.

משגילו זאת אנשי הצבא, החליטו לערוך לו משפט שדה, ולתבוע אותו על הפרת הוראות הצבא. עונשו היה יכול להיות גזר דין מות.

יום המשפט קרב, והדבר פורסם ברחבי האיזור מתוך מטרה צבאית

ברורה שרבים יראו מה עונשו של המפר את חוקי הצבא. כל הכרטיסים למשפט נרכשו, והתהודה הביאה המונים ליטול חבל במשפט מרתק זה. המקטרגים צחצחו את חרבות לשונם בהנאה מרובה, ושינו היטב את לשונם החדה שתישא את דבריהם כנגד אותו חייל מסכן שמוסר נפשו על קיום ההלכה. אך מולם לא נעמד איש להגן על החייל האומלל, והוא נצרך להגן על עצמו בעצמו מפני הרעות.

יום המשפט הגיע, התוצאות היו ידועות מראש. אל הבמה עלה הקטיגור הנבון מבין כולם, והחל להשמיע מגוון טענות בהן נאשם אותו חייל. המוטיב המרכזי היה הברחת מזון כשר לתוככי המחנה, בניגוד להוראות הצבא, ואי עמידה בפקודת המפקדים לאכול את האוכל המוגש לו מן הצבא כדי שיהא לו כוח לעמוד במטלותיו כראוי.

או אז קם אותו חייל כלביא, דבר לא הניא אותו מלבד כבוד שמים. בפיו התפלל למען 'צליח ד' דרכו וינצל ממלתעות הרשע של משפט אכזרי זה. הוא עמד במשך זמן רב, וניסה להגן על עצמו באומרו שכל בקשתו היתה להתקיים על ידי אכילת מאכלים כשרים על פי אמונתו ודתו, ובהיות שידע שהצבא מחייב לאכול אוכל בריא כדי שיוכל לעמוד במטלות הצבא, הוא עשה על דעתו מאמצים מרובים להשיג אוכל בריא יותר בדרכים לא קלות וסבוכות, ובלבד שיכנסו לפיו רק מאכלים כשרים עליהם הקפיד כל ימי חייו.

הקהל לא האמין למשמע אוזניו, הם לא האמינו כי חייל פשוט זה ניחן בעוז ובתעצומות נפש שכאלו. למרות המטלות הקשות שניחתו עליו, הוא עמד על משמרתו בקפדנות רבה ולא הסכים להכניס לפיו דבר מאכל שאינו כשר, ועמל בדרכים לא דרכים להשיג את המאכלים הכשרים שזיננו אותו בצורה הראויה על פי ההלכה עליה הקפיד כל ימי חייו.

אף השופטים שגמרו תחילה בדעתם לפסוק את דינו למוות, כדי שהכל יראו מה עונשו של מי שאינו מציית לפקודת הצבא, החליטו כעת לשנות את פסק הדין. במקום להשיט עליו גזר דין מות, הם החליטו לפסוק פסק דין אכזרי אחר. מעתה ידאגו חיילי הצבא, שאותו חייל - החושב שיכול הוא להתחכם ולהיות באמונתו ולא להכניס לפיו מאכלות אסורות - יאכל רק מאכלים לא כשרים. חיילי הצבא הם היו האחראים על כך, להאכילו בכוח, עד שייאות לעשות זאת לבדו.

החייל קיבל את פסקו, אך למרות הכל נותר נחוש בדעתו שגופו לא יקבל את הטומאה המגיעה מאותם מאכלות אסורות ויהי מה.

למחרת היום החליטו החיילים לטמא אותו בכל מחיר, כפסק דינו של השופט. הם לקחו מרק חם שבושל בשר פיגולים ושפכו אל גרונו. החייל סירב בכל תוקף לשתות את המרק ונחנק למוות...

מסירות נפשו של החייל היהודי בצבאו של בורא העולם, כפי שתועד ב'פנקס הקהילה', האיר לאנשי החברא קדישא באור מופלא את כבודו של החייל האלמוני שמסירות נפשו לכשרות ולטהרת הנפש, היא אשר הותירה את גופו שלם אף לאחר שנים רבות.

במה מפטירין

הפטרות השבועי: "ויוסף עוד דוד". (שמואל ב. 1)

הקשר לפרשה: בהפטרות מסופר על מיתת עוזא בגין קירבתו לארון, שהוא מענין מיתת נדב ואביהו שמתו בקרבתם לפני ה'.

נצור לשונך

גם כשיש תועלת

איסור רכילות הוא אף כשהמספר - לפי דבריו - אינו עובר באיסור, כיון שיש תועלת בדבריו, וכל שכן באופן שלפי דברי עצמו הוא עובר באיסור רכילות, שבודאי אין להאמין לו ולהוציא את אותו אדם מחזקת כשרותו.

בדרכי אבות

פנינים ורעיונות לפרקי אבות
מאגזינו של רבי דוד חנניה פינבוש שליט"א

"על שלשה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים".

הקשו המפרשים למה נקט התנא שלשה דברים אלו בלבד, הרי העולם מתקיים גם על שאר דברים כגון על המילה שדרשו חכמים (נדרים לב. א) שאלמלא מילה לא נתקיימו שמים וארץ, ואמרו עוד (מגילה לא. ב) אלמלא מעמדות לא נתקיימו שמים וארץ, אם כן למה נקט התנא שלשה דברים הללו בלבד?

כדי לתרץ זאת, נקדים את דבריו הקדושים של החרדים זצ"ל (ט. י) שכתב: מצות עשה לדבקה בו יתברך, שנאמר (דברים י. כ) "ובו תדבק". מצות עשה שתהא זוכר השם יתברך תמיד לא תפרד מחשבתך ממנו, בבייתך, ובלכתך בדרך, ובשכבך ובקומך. הרי, שעיקר העבודה המוטלת על האדם היא הדביקות.

ואם יאמר אדם: כיצד אוכל להיות תמיד דבוק בשכינה, הרי אני צריך לעסוק בדברי העולם הזה, במשא ובמתן, באכילה ובשתיה וכדומה? התשובה לכך נתנו חכמינו ז"ל כשאמרו "על שלשה דברים העולם עומד", לפי שעל ידי התורה והעבודה וגמילות חסדים אפשר לאדם להגיע לדביקות. בשעה שהאדם עוסק בתורה, הוא מתדבק בשכינה, שנאמר

הדרכים לידבק בשכינה הקדושה

(תהלים לד. ט) "טעמו וראו כי טוב ד". וכי יעלה על הדעת שיכול ילוד אשה לטעום את הקב"ה? אלא כל הטועם את התורה חשוב כאילו טועם את הקב"ה כביכול, ועל ידי התורה הוא מתדבק בו, ואמרו חכמים (ברכות ה, א) אין טוב אלא תורה.

ואף בזמן שהאדם מתפלל להקב"ה, הוא יכול לדבוק בשכינה, ואין לך זמן שהוא מסוגל לדביקות יותר מן השעה שהאדם מתפלל בה, ונאמר על התפלה (דברים יג, ה) "אחרי ד' אלקיכם תלכו וכו', ואותו תעבודו ובו תדבקו". נסמכה דביקות לעבודה, לומר שעל ידי העבודה האדם יכול להתדבק בהקב"ה, ואין עבודה בזמן הזה אלא תפלה (תענית ב, א) שהיא עבודה שבלב.

ואף בשעה שאין האדם יכול לעסוק בתורה ובתפלה, כגון בשעה שהוא עוסק בפרנסתו, עדיין יכול לידבק במדותיו של הקב"ה על ידי גמילות חסדים. כענין שאמרו רבותינו (סוטה יד, א) מהו שנאמר אחרי ד' אלקיכם תלכו, וכי אפשר לאדם להלך אחר שכינה? והלא כבר נאמר (דברים ד. כד) כי ד' אלקיך אש אוכלה הוא? אלא להלך אחר מדותיו של הקב"ה, מה הוא מלביש ערומים, אף אתה הלבש ערומים, הקב"ה ביקר חולים, אף אתה בקר חולים, הקב"ה ניחם אבלים, אף אתה ניחם אבלים, הקב"ה קבר מתים, אף אתה קבור מתים.

וזה מה שאמר כאן התנא "על שלשה דברים הללו העולם עומד", לפי שכל אדם יכול לקיים לפחות אחד משלשת הדברים האלה במשך כל היום, והם מביאים אותו לדביקות בהקב"ה, שהיא מצות עשה.

"קח לך עגל בן בקר". (ט.ב.)

בדברי הנביא מיכה אנו מוצאים, לכאורה, מעלה יתירה לעגלים בני שנה. "במה אקדם ה' אכף לא-להי מרום האקדמנו בעולות בעגלים בני שנה" (מיכה ו.ו).

בספר "טעמא דקרא", מובא בשם הגרי"י קנייבסקי זצ"ל, שהרי מציונו בדברי הש"ך (יו"ד לט. ט), שבעגלים בני שנתן לא שכיח סירכות.

ואם כן נמצא שעגל בן שנה שלא מצוי בו סירכא, הריהו יותר בחזקת כשרות.

"בקרבי אקדש ועל פני כל העם אכבד וידם אהרן". (י.ג.)

אליבא דהרמב"ן, טעם ל"וידום אהרן" - שהיה בוכה בקול ואז שתק, ועל מה היה אהרן "בוכה בקול"?

אין לומר שהיה בוכה כמתרעם ח"ו, אלא בכה אהרן בכיה גדולה על עוונותיו שהביאו עליו את הרעה הזאת כמות שני בניו.

על כך השיבו משה: "הוא אשר דיבר ה' לאמר בקרובי אקדש". אמר לו משה לאהרן, אהרן אחי, יודע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום והייתי סבור או בי או בך צריך הבית להתקדש במיתת צדיקים שייראו ישראל מלגעת במקדש.

ולפיכך אם יבכה אהרן ויתלה את מיתת בניו בעוונותיו, כי אז לא יתקדש הבית ולא יראו ישראל מגעת בו.

מיד "וידם אהרן". ("חתם סופר")

"ועל כל העדה יקצף". (י.ו.)

נדב ואביוהו חטאו, עדה מה חטאה? כך ביאר רבינו יעקב בעל הטורים:

מן המעין

"לפי שהיו שלוחי ציבור, וקיימא לן (ברכות לד.): שליח ציבור שטעה סימן רע לשולחיו".

"יין ושכר אל תשת". (ט.ו.)

הנה כבר אמרו חז"ל "אין שמחה אלא ביין" (פסחים קט.), ומדוע אפוא נצטוו הכהנים "יין ושכר אל תשת", והרי על ידי כך יהיו הכהנים משרתי ה' מומעטים בשמחה?!

אלא ביאר הרבי מפרשיסחא - היא הנותנת. כיון שההימנעות מן היין היא על פי מצוה שנצטוו עליה, "יין ושכר אל תשת", הרי עצם קיום מצוה זו והדקדוק בה, גורמים שמחה למקיימיה ועושייה.

וזו שנאמר "פקודי ה' ישרים משמחי לב" (תהילים יט.ט). על ידי שמירת המצוות, הלב שמח.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"והוא גרה לא יגר". (יא.ז.)

פירוש, תנאי הוא הדבר כל זמן שהוא לא יגר.

אבל לעתיד לבא יעלה גרה ויחזור להיות מותר, ולא שישאר בלא גרה ויותר כי תורה לא תשונה.

מסילות ישרים

מסילות לערכים ולמידות טובות

קולו של הגאון רבי שלמה זלמן אוירבאך זצ"ל נחנק מבכי, בשעה שהניח את היסוד להקמת הארגון הממוסד "בינת הלב", באותה שיחת טלפון עם נכדו שליט"א שמני אז שם לו למטרה להקדיש מזמנו ומאונו למען שלום הבית היהודי.

עובדה!

במאמר שפירסם הגאון רבי שמואל בירנבוים זצ"ל, ראש ישיבת "מיר" בארה"ב, לדמותו של מרן הגרא"מ שך זצ"ל, הוא סיפר על איזה שהוא שידוך שעשה מרן ראש הישיבה זצ"ל.

והנה לאחר שנים נתגלעו בעיות בין בני הזוג, עד כי שלום הבית הופר. נודע הדבר למרן, והוא כיתת רגליו במשך תקופה ארוכה, בכל יום לאחר שגמר את השיעור נסע בנסיעה מפרכת מבני-ברק לירושלים הלך ושוב, ושהה בביתם כמה שעות על מנת להשכיך שלום בביתם.

בעת שאני מספר עובדה זו - מציין רבי שמואל בירנבוים - אנשים מסרבים להאמין. וכי כיצד יש בכח אנושי להתמסר במסירות-נפש כזאת עבור הזולת?! מה עוד שהמדובר באדם ישיש שאינו חוסך כל מאמץ מצידו למען שלום שבין בני-זוג. אבל עובדה היא!

לא מתגרשים!

מקורבו של הגאון רבי מאיר שמחה זצ"ל מדווינסקי, בעל ה"אור שמח", הגביר ר' יוסף שרשבסקי, סיפר כי פעם הזדמן לו להכנס למעונו של רבי מאיר שמחה, ולעיניו נתגלה מחזה תמוה שלא יאמן:

גדול הדור בעל ה"אור שמח" רוקד במעגל באמצע החדר עם בעל ואשה וילד קטן. הרב מחזיק בידו האחת את ידו של הבעל ובידו השנייה את ידו של הילד, ואילו הבעל והילד מחזיקים בידי האשה.

ר' יוסף לא ידע את נפשו מרוב תדהמה לנוכח חזיון בלתי שכיח שכזה, וכולו היה תמיהה גדולה.

כאשר נסתיים הריקוד והלכו לביתם, הואיל רבי מאיר שמחה להפיג את פליאתו הרבה של ר' יוסף, וסיפר לו מה שאירע.

ומעשה שהיה כך היה:

הבעל ואשתו באו אתמול לפני רבי מאיר שמחה כדי לקבל גט. הבעל הרצה את טענותיו והאשה אף היא שטחה מצידה את טענותיה. ואז שאל אותם רבי מאיר שמחה: "וילדים יש לכם?"

"כן! יש לנו בן אחד". השיבו לו.

חזר רבי מאיר שמחה ושאל "אצל מי יהיה הילד אחרי שינתן הגט, אצל האב או אצל האמא?"

רבי מאיר שמחה לא המתין לתשובה. הוא מיד הורה להם: "תבואו אלי מחר ביחד עם הילד".

ואכן, למחרת הופיעו שוב הבעל ואשתו, ועמם ילדם הקטן. נטל רבי מאיר שמחה את הילד, הושיב אותו על ברכיו וכשעיניו זולגות דמעות החל לדבר אל הילד, וכה אמר לו: "ילדי הקטן, יש להורים שלך תכנית לעשות אותך מהיום ואילך יתום חי, בלי אבא ובלי אמא. אם הם יעשו אותך יתום, אל תסתובב ברחובות, אלא תבוא אלי ואתה תהיה הילד שלי".

הילד התחיל לבכות גם הוא, ומיד אחריו פרצה האמא בבכי מר. וכשכולם בכו התייפח גם האבא, ואז צעקו ההורים בבת אחת; "לא מתגרשים! לא מתגרשים!"

"ואז - סיים רבי מאיר שמחה את סיפורו - התחלנו כולנו יחד לרקוד מרוב שמחה".

הצער וההספד על פטירת אהרן הכהן ע"ה, הקיף את כל רבדי העם, כנאמר "ויבכו את אהרן שלושים יום כל בית ישראל", ועל כך דרשו חז"ל, שמתוך שהיה אהרן הכהן אוהב שלום רודף שלום ונותן שלום, ומטיל אהבה בין איש לרעהו ובין אשה לבעלה, בכו על הסתלקותו "כל בית ישראל". זכרים ונקבות גם יחד.

תכונה עליונה זו של הרדיפה אחר השלום והשכנת השלום בין כתלי בתי ישראל, היתה והינה עומדת כנר לרגלי פרנסי האומה היהודית ומנהיגיה בכל דור ודור. אלו לא חסו על כבודם ועל זמנם, ועשו ככל שביכולתם בכל דרך אפשרית ובכל מצב למען השכנת שלום וגירוש יצר המחלוקת והמריבה.

רוח לבשה אותי

מדת אהבת השלום והשכנת שלום בין איש לרעהו, בערה בו ברבינו החיד"א זצ"ל כאש. בכל הזדמנות אליה נקלע ומצא שהשלום רעוע או ישנה מחלוקת מצה ומריבה ח"ו, מיד הוא אזר כגבר חלציו ושינס את מותניו בכדי להשכיך שלום בין איש לרעהו ובין איש לאשתו. בין קהילות שהיו קרועות במחלוקת או בין משפחות יריבות.

פעמים שלא היה אלא חשש לקפיאת מצד מאן דהוא עליו, בהיות וחשב כי פגע בכבודו, אף שהלה לא צדק כלל, אפילו כך השתדל לפייסו ולבקש שלומו. מדה זו באה לידי ביטוי פעמים רבות בדרכי מסעותיו המפורסמות.

אירע שבהגיעו לעיר אנקונה שבאיטליה, היו שתי משפחות שזה להם י"ב שנים שהיו שרויים במחלוקת עצומה. רבים ניסו להשכיך שלום ביניהם אך לשוא. גם שליחים ורבנים לא יכלו לשים שלום ביניהם, כי גדלה מאד שנאתם. ואולם החיד"א הכניס עצמו בעובי הקורה כמו שהוא עצמו מעיד: "רוח לבשה אותי הצעיר ודברתי תוכחות ופייסתי לעשות שלום עם כולם".

זכות גדולה ליום הדין

קרוב לסעודה מפסקת בערב יום כיפור, צלצול הטלפון קטע את רצף מחשבותיו של רבי יצחק לורנץ שליט"א, מרביץ תורה בישיבת "קול תורה" ומראשי ארגון "בינת הלב".

מעניין מי מצלצל בשעה כזאת? תהה הרב לורנץ.

"מדבר סבא אוירבאך (הגאון רבי שלמה זלמן אוירבאך זצ"ל, ראש ישיבת "קול תורה". סבו של הרב לורנץ), נשמע הקול המוכר מעברו השני של הקו. אני מתנצל אם הפרעת. נודע לי כעת על אברך מבוגרי הישיבה שהבית שלו מתנהל שלא על מי מנוחות. אני מבקש ממך להיכנס כעת בדחיפות לעובי הקורה כדי לשכך מי מריבה".

"תהיה זאת לך ולכל המשפחה זכות גדולה ליום הדין. כל יום שעובר הוא בבחינת פקוח נפש איזו השפעה נוראה תישאר בנפש הילדים".

מגיד השיעור הרב סלאם נאור

בית הכנסת אמרי יוסף רחוב צובנוב 8 פתח תקוה שעה: 20:00

